

Wprowadzenie

Dzięki benedyktyńskiej pracy ostatniego kierownika sumienia Rozalii Celakówny, ks. Kazimierza Dobrzyckiego (O. Zygmunta), polegającej na gromadzeniu odpowiednich materiałów, po kilkunastoletnich staraniach różnych osób i organizacji, dnia 5 listopada 1996 r. mogło dojść do długo wyczekiwanego wydarzenia, to znaczy do otwarcia przez Metropolitę Krakowskiego Ks. Kard. Franciszka Macharskiego w Kaplicy Kurii Metropolitalnej w Krakowie procesu beatyfikacyjnego Rozalii Celakówny na szczeblu diecezjalnym. Powodem w procesie była Fundacja Serca Jezusa, która powstała w grudniu 1990 r. dla upowszechniania idei Apostolstwa Modlitwy, zaś postulatorem ustanowiono p. Sylwię Kaczmarek, której wkładu pracy nad pismami Rozalii Celakówny trudno nie docenić. Gdy Sylwia Kaczmarek wybrała drogę życia zakonnego, ks. Kardynał powierzył rolę postulatora Ewie Kaczmarek. Po zmianach prawnych, jakie dokonały się w Fundacji Serca Jezusa, nastąpiło opóźnienie w zakończeniu procesu na szczeblu diecezjalnym, chociaż potrzebne dokumenty były zebrane do roku 2001.

Nowy ordynariusz Archidiecezji Krakowskiej J. Em. Ks. Kard. Stanisław Dziwisz w związku z licznymi prośbami wiernych postanowił zakończyć proces na szczeblu diecezjalnym, co miało miejsce 17 kwietnia 2007 roku. Akta procesu na polecenie ks. kardynała zostały przekazane do Kongregacji dla spraw świętych w Rzymie.

Zgodnie z dekretem (z dnia 16 kwietnia 2007 r.) Arcybiskupa Metropolity Krakowskiego Ks. Kard. Stanisława Dziwisza dalszym przebiegiem procesu beatyfikacyjnego Służebnicy Bożej Rozalii Celakówny ma

zajmować się wyłącznie Prowincja Polski Południowej Towarzystwa Jezusowego. Do Księży Jezuitów zatem należy także troska o czystość kultu Służebnicy Bożej. Jakikolwiek inne osoby i organizacje nie są upoważnione do występowania w tej sprawie, bez zgody przełożonego Prowincji Polski Południowej Towarzystwa Jezusowego.

Służebnica Boża Rozalia Celakówna była szczególną apostołką kultu Najśw. Serca Pana Jezusa. Jej częstym miejscem modlitwy była Bazylika Najśw. Serca Pana Jezusa przy Kolegium Jezuitów w Krakowie. Jej duchowość ma wybitnie Ignacjański charakter. Wiele wspólnot modlitewnych dla Intronizacji Serca Pana Jezusa powstałych na gruncie przesłania Służebnicy Bożej Rozalii w parafiach na terenie całej Polski czerpie wzór z jej poświęcenia i oddania się Jezusowi Chrystusowi w duchu wynagrodzenia za grzechy własne i świata oraz w dążeniu do regularnego korzystania z sakramentów świętych i życia w łasce, by Chrystus Król i nasz Pan mógł zająć należne Mu miejsce w życiu poszczególnych wiernych, jak i w całym społeczeństwie, o co tak bardzo zabiegała w swoim życiu przez modlitwę i ofiarę Służebnica Boża Rozalia Celakówna. Ufamy, że wyniesienie Rozalii Celakówny do chwały ołtarzy może przyczynić się w sposób zasadniczy do ożywienia życia sakramentalnego wiernych i kultu Najśw. Serca Pana Jezusa oraz do głębszego dowartościowania godności człowieka, zwłaszcza człowieka chorego, a także do postępu duchowego zwłaszcza służby zdrowia, której Rozalia – jako pielęgniarka daje heroiczny przykład miłości człowieka cierpiącego.

Licznie nawiedzany grób Służebnicy Bożej Rozalii Celakówny znajduje się na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie (położonym przy ul. Rakowickiej), kwatery XLVIII.

Należy podkreślić, że już pięć lat po śmierci Rozalii Celakówny, ze względu na szerzącą się opinię o jej świętości, rozpoczęto zbierać prywatne zeznania o jej życiu i cnotach, a jednocześnie podziękowania za cuda i łaski uzyskane za jej wstawiennictwem. Papież Jan Paweł II jeszcze jako wikariusz kapitulny w Krakowie, zorientowany w opinii panującej co do świętości Rozalii Celak, poprosił znanego prawnika i teologa o. Joachima Bara OFMConv o przesłuchanie blisko związaną z postacią Służebnicy Bożej osobę, jej koleżankę Annę Polak (4 I 1955).

Do najcenniejszych należą zeznania o Piusa Przeździeckiego, generała Zakonu Paulinów na Jasnej Górze¹, o Henryka Jakubca, jako długotrwałego spowiednika mistyczki, oraz następnych jej kierowników sumienia, tj. o Władysława Całki, redemptorysty, i ks. Kazimierza Dobrzyckiego, oblata paulinów, którzy w największym przekonaniu o świętości swojej penitentki zmuszali ją do sporządzania notatek pamiętnikarskich z wszystkich jej przeżyć duchowych i gromadzili je pieczołowicie wraz z jej listami. Nie wszystkie teksty wizjonerki zachowały się. Te, które pisała na polecenie pierwszego spowiednika o Henryka Jakubca, spaliła, gdy otrzymała je od niego z powrotem. To samo zrobiła z częścią listów pisanych do o. Całki i ks. Dobrzyckiego. Ponadto kilkaset stron zaginęło podczas okupacji niemieckiej. To, co przetrwało, zebrał ks. Zygmunt Dobrzycki, zatytułował, ponumerował, oprawił, a część przepisał na maszynie.

W wydawnictwie jezuickim WAM jako pierwsza publikacja na temat Rozalii Celakówny ukazała się książka *Wielkie wezwanie Serca Jezusa do narodu polskiego* pod redakcją Sylwii Karczmarek i Anny Matusiak na podstawie publikacji o. Zygmunta Dobrzyckiego OSPPE i o. Sykstusa Szafrąncza OSSPE, *Rozalia Celakówna Apostolka Intronizacji Najświętszego Serca Pana Jezusa* wydanej przez Arcybractwo Straży Honorowej Najświętszego Serca Pana Jezusa w Chicago w r. 1994. Książka spotkała się z wielkim zainteresowaniem czytelników. W związku z czym w r. 2002 ukazało się jej wydanie drugie, a w roku 2007 trzecie.

W tymże roku 2007 do rąk czytelników oddano książkę *Wyznania z przeżyć wewnętrznych* (ss. 433). Jej autorką jest Rozalia Celakówna. Jest to najobfitsze źródło treści pisanych przez nią samą. Składają się nań listy i tygodniowe notatki pisane dla ostatniego kierownika sumienia. Dowiadujemy się z nich o niemal codziennych przeżyciach duchowych mistyczki od jesieni 1937 r. do 1944 r., wizjach i słowach nadprzyrodzonych, a także o jej sprawach codziennych, urlopach w Jachówce, pracy w szpitalu.

¹ List o. Piusa Przeździeckiego do J. Em. Kardynała Prymasa Augusta Hlonda, w: *Polska nie zginie, jeśli...*, red. o. Jan Mikrut CSRS, Wyd. Sióstr Loretanek Warszawa 2002.

W obecnej publikacji pragniemy udostępnić wszystkie dalsze pisma Służebnicy Bożej. Najpierw są to *Notatki i wspomnienia z życia*. Wspomnienia z lat dziecięcych do połowy 1931 roku (ss. 21-81). Część I pisała Rozalia na polecenie ostatniego kierownika sumienia ks. Dobrzyckiego. Jest to zaledwie kilka stron treści, które powtarzają się w kolejnych dwu częściach. Część II i III pisała Rozalia na polecenie o. Władysława Całki – redemptorysty. Jest to autobiografia mistyczki, z której dowiadujemy się o rozwoju jej wewnętrznego życia, wychowaniu w domu rodzinnym, miłości do Eucharystii i do Najświętszej Maryi Panny, o tęsknocie za samotnością, odkąd pierwszy raz w duszy usłyszała głos Jezusa, o cierpieniach nocy ciemnej oraz o pierwszych latach pełnej poświęcenia dla chorych pracy szpitalnej. Opisuje tu również sześć pierwszych nadprzyrodzonych wizji.

Dalsze teksty to *Listy do kierownika sumienia* o. Władysława Całki CSsR z lat 1931-1936 (ss. 83-211), w liczbie 45. Celakówna pisała je po przeniesieniu o. Całki z Krakowa do Torunia. Przedstawiała w nich różne wątpliwości i trudności, których doświadczała w życiu wewnętrznym.

Wreszcie ostatnia pozycja w obecnym tomie to *Odpowiedzi na pytania dla ostatniego kierownika sumienia* – napisane w latach 1938-1943 (ss. 215-265). o. Zygmunt Dobrzycki zadał penitentce 516 pytań, które nasunęły mu się po przeczytaniu *Wyznań z przeżyć wewnętrznych*, ona zdążyła odpowiedzieć na 296 pytań, uzupełniając poprzednie notatki o bardzo cenne szczegóły.

Na początku niniejszej publikacji zamieszczamy ponownie zarys życia Służebnicy Bożej Rozalii, który drukowaliśmy już w tomie *Wyznania z przeżyć wewnętrznych*. Chcemy, by czytelnik w każdej publikacji znalazł najpierw ogólną informację o Służebnicy Bożej Rozalii Celakównie.

Ks. Władysław Kubik SJ